

**ת"פ 19/04/58868 - : פלוני נגד : 1. מדינת ישראל - שלוחת תביעות
כפר-סבא, ס"ח**

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 19-04-58868 מדינת ישראל נ' פלוני
פלוני כבוד השופט אביב שרון

ה牒: פלוני

ע"י ב"כ עו"ד אוחד מאגורו

נ ג ד

1. המשיבות: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

ע"י ב"כ עו"ד קובי ל

.2 ס"ח

החלטה

1. לפניה בקשה לפי סעיפים 80 ו-81 לחוק העונשין, תש"ז-1977, במסגרת מתבקש בית המשפט לחייב את המשיבות - מדינת ישראל והמתלוונת בתיק - בפיizio לטובת המ牒 בדין ימי מעצרו והוצאות הגנה ומשפט.

רקע והשתלשות העניינים

2. נגד המ牒 (להלן - **הנאשם**) הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), איומים והפרת הוראה חוקית** (אישור ראשוני); **ותקיפה סתם (בן זוג)** (אישור שני). על פי עובדות כתב האישום בעת הרלוונטי היה המתלוונת והנאשם בני זוג נשואים במשך 4 שנים ולהם ילדים קטינים. בעת הרלוונטי לאישום הראשון אמרו היה הנאשם לשחות במעצר בהתאם להוראת בית המשפט. על פי הנטען באישום הראשון, ביום 23.4.19 התפתח ויכוח בין הנאשם למלוונת בabitum, במהלךיו היכה הנאשם את המתלוונת באגרופים בפניה. לאחר שאמירה לו שהוא רוצה להתגרש ממנו, איים עליו הנאשם שם תלך למשטרת "ישים לה כדור בראש". כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למלוונת חבלות. על פי הנטען באישום השני, 10 חודשים עברו ליום 28.4.19, במהלךו, עת הייתה המתלוונת בחודש השלישי להרונה, תקף אותה הנאשם בכר שմשר בשיערה והכה בה באגרוף.

3. לאחר ששמעו הראיות וסיכומי ב"כ הצדדים, ביום 24.1.21 ניתנה הכרעת דין אשר זיכתה את הנאשם מכל המiosis לו בכתב האישום.

בין היתר, נקבע בהכרעת הדין שלא ניתן לקבוע שעדויותיהם של המתلونת ושל הוריה מהימנות או כאלה שניתן להשתית עליהם ממצאים עובדיים מעבר לספק סביר כנדרש בהליך הפלילי; נקבע כי בין הגירסאות נתגלו סתיות ולעתים הן לא התישבו עם ההגון והשכל הישר; בנוסף, נקבע שבוחומר הראיות אינדיקטיה ממשית לקיומו של מניע להפללת הנאשם (פיסקה 10 להכ"ד).

כן, התרשם בית המשפט שהמתلونת התאמצה להסתיר קשר שניהלה, לצורה, עם אחר (וליד) אף שההגנה הציגה והגישה ראיות המלמדות על קשר שכזה (תכונות במסנג'ר, הודעות קוליות ורטון וידאו) (פיסקאות 12-10 ו-16 להכ"ד); כן, התרשם בית המשפט מביעתיות בגיןת המתلونת באשר להימצאותו של נשק בבית, אותו החזיק לצורה הנאשם, ומכיון של מצולמות אבטחה שוויכחו טענותיה של המתلونת להחזקת הנשק ולהפרת ההוראה החוקית כנטען באישום הראשון (פיסקאות 14-15 להכ"ד).

לענין הוריה של המתلونת, התרשם בית המשפט שמדובר בעדים שגירסאותיהם אינן נקיות מספקות, משקלן מועט, וניכר שנעודו, מחד, לחפות על המתلونת ולסייע לה, ומайдן, להשחיר פני הנאשם. נקבע שעדותה של האם אופיינה בהגימות רבות, אשר בחלקו לא עולות בקנה אחד עם גרסת המתلونת וסתורות אותה סטריה של ממש. לגבי האב, נקבע שניתן היה להתרשם שהגיע "מוקן" לעדות וניסה לגונן על בתו, גם כשהוא הגיעו לו ראיות לחובטה (פיסקאות 18-24).

4. לגבי הנאשם - נקבע שגם גרסתו אינה חפה מקישים ומסתיירות, ואלה פורטו בפיסקאות 26-28 להכרעת הדין, כאשר מנגד, נקבע שלא נמצא בסיס לפפק בעדויות עדי הגנה (אחיו של הנאשם ואביו)مسألة התישבו זו עם זו ותיארו את השתלשות העניינים באופן הגיוני וסביר, בודאי בהשוואה לעדויות עדי התביעה (פיסקאות 29-32 להכ"ד).

5. פרק נכבד בהכרעת הדין יוחד למחדרי החקירה הרבים ומהותיים בתיק, כאשר נקבע כי לאלה **"חלק מרכזי בזיכריו של הנאשם"** וכי הם היו **"חמורים וזועקים לשמיים"**, ובכלל זה: אובדן חלק מהודעותיו של הנאשם (פיסקה 44 להכ"ד); מחדר בתפיסת ראיות ובדיקה - הטלפון הניד של המתلونת והוצאה מחקר תקשורת בינה לבין וליד (פיסקה 47 להכ"ד), מצולמות האבטחה בבית הנאשם והמתلونת (פיסקה 49 להכ"ד), מסמכים מטעם המרכז למניעת אלימות במשטרה (פיסקה 50 להכ"ד); ומחדל באיזמו של עד רלוונטי (אותו וליד) (פיסקה 51 להכ"ד).

6. בסיכון הכרעת הדין נקבע שמדובר בחקירה "רשלנית" שהעדיפה באופן ברור את גירסתה של המתلونת על פני גירסתו של הנאשם מבלתי לבדוק אותה עד תום. עוד נקבע ש בשל מחדרי החקירה נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד באופן ראוי עם חומר החקירה ולמעשה קופחה הגנתו ונפגעה זכותו להליך הוגן (פיסקה 54 להכ"ד).

7. לאור האמור לעיל, זוכה הנאשם מכל המiosis לו בכתב האישום, **זכוי מלא**.

טייעוני ב"כ הצדדים

עמוד 2

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

8. ב"כ הנאשם טען שהנאשם נעצר ביום 25.4.19 בגין תלונת המטלוננט, ומעצרו הוארך פגמיים, בימים 27.5.19 ו-29.5.19, כך שscr הכל **שהה הנאשם 18 ימים במעצר בגין תיק זה; כ-4.5 חודשים שהה בתנאי מעצר בית מלא; וכ-16 חודשים היה נתון בתנאי מעצר אדום.**

כתב האישום הוגש בעודו הנאשם נתון במעצר והتابקש מעצרו עד תום ההליכים (מ"ת 19-04-58856). ביום 12.5.19 התקיים דיון בראיות לכואורה, כשבמועד הדיון הגישה ההגנה לבית המשפט חלק מהודעות המסנג'ר בין המטלוננט לבין אותו וליד, מהן ביקש ללמידה אודiot מזימה שركחה המטלוננט עם וליד להביא להפלתו של הנאשם. בסופו של דיון קבע בית המשפט כי "התשתיית הראייתית הלאכoria סובלט מחולשה אשר לא ניתן להתעלם ממנה", והורה על שחרורו בתנאי מעצר בית מלא, לצד תנאים מגבלים נוספים, חרף התנגדות המאשימה.

טען שכבר מהדיון בעניין המעצר, לא כל שכן מהחלטת השחרור, ידעה המאשימה מהן טענות ההגנה, קיבלה לידיה את הראיות הרלוונטיות, יכוללה הייתה לבדוק אותן ולבטל את כתוב האישום נגד הנאשם. אך היא בחרה להתעלם מהן והמשיכה בהליך עד תום. ואה ראה, שבביקורת הדין המצאה נקבעו, ביתר פירוט ובאופן יסודי, אותן קביעות לכואorias שנקבעו כבר בהליך המעצר לצרכי חקירה ובהליך המעצר עד תום ההליכים.

למעשה, טען שכבר בהליך המעצר לצרכי חקירה (מ"י 19-04-50054) ביקש ב"כ הנאשם ל特派ס את מצלמות האבטחה שבביתו של הנאשם על מנת לבדוק אם הפר את תנאי מעצר הבית בהם היה נתון והגיע לבית, וכן ביקש לבצע מחקר תקשורת, לרבות הוצאת איקונים.

ב"כ הנאשם הפנה לאוות מקומות בהכרעת הדין שם נקבע כי לא ניתן לקבוע שהמטלוננט והוריה מהימנים, כי קיימת אינדיקטציה ממשית לקיומו של מניע להפללתו של הנאשם וכי משקל עדויותיהם מועט.

ב"כ הנאשם הפנה למחדלי החקירה הרבים שנפלו במהלך הטיפול בתיק, ובכללם - היעדר תיעוד קולי או חזותי של חקירות הנאשם; אובדן חלק מחקירות הנאשם; פגמים בעריכת השוואת קול; אי תפיסת הטלפון הנידי של המטלוננט; אי תפיסת מצלמת האבטחה בביתו של הנאשם והמטלוננט; אי תפיסת מסמכים מהמרכז למניעת אלימות במשפחה; אי זימון אותו וליד לחקירה.

טען שבמהלך שמיית הראיות נדחו הדיוונים למשך חודשים רבים, זאת בשל עיכוב בהעברת חומרן לחקירה להגנה.

ב"כ הנאשם ביקש להורות על פיצויו הנאשם בגין העילה "שלא היה יסוד להאשמה" והן בשל העילה לפיה קיימות "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". באשר לחלופה הראשונה - נטען ש"משהו גוש חומר ראייתי מהותי ומזהה מיד ובສמוך לאחר הגשת כתוב האישום, עוד טרם הקריאה המהותית הראשונה, חלה חובה על המשיבה לנוהג אחרת ומאותו רגע יכולה היא לצפות את הזכוכי" (פסקה 26 לבקשתה); באשר לחלופה השנייה - נטען שכן מדובר בעילה "רחבה" יותר, המאפשרת מרוחך שיקול דעת לבית המשפט, כאשר עליו להתחשב, בין היתר, בעצם קיומו של ההליך המשפטי, באופןו וטיבו הזכוכי ובנסיבותיו האישיות של הנאשם.

בהתיחס לחובה של המטלוננט בפיצוי הנאשם - הפנה ב"כ הנאשם לסעיף 81(א) לחוק העונשין, לפיו מקום בו זוכה הנאשם ובית המשפט התרשם "כי התלונה שגרמה למשפט הוגשה בקלות ראש או לשם קינטור או ללא יסוד, רשאי הוא לחייב את המטלונן... בתשלום הוצאות הגנתו של הנאשם והוצאות התביעה, כפי שיקבע בית המשפט". נטען שמדובר בתלונת שווה שהביאה לשילוט חירותו של הנאשם, לניהול משפט ארוך ויקר, וגרמה לו

להוצאות רבות, לרבות תשלום שכ"ט עו"ד.

9. באשר לראשי הנזק, ביקש ב"כ הנאשם לפסק פיצוי על פי ההחלטה כדלקמן:

- א. 18 ימי מעצר (בין התאריכים 19.4.19-25.4.19; 29.4.19-30.4.19), פיצוי בהתאם לתקנה 8(א) לתקנות סדר הדין (פיקוזים בשל מעצר או מסר), תשמ"ב-1982.
- ב. 137 ימי מעצר בית מלא (בין התאריכים 19.9.19-12.5.19).
- ג. 487 ימי מעצר אדם (בין התאריכים 19.1.21-26.9.19).
- ד. שכ"ט עו"ד והוצאות משפט - 46,800 ₪, כאשר מתוך סכום זה שולם סך של 15,000 ₪ וה הנאשם נותר בחוב של 31,800 ₪ (צורפו הסכם שכ"ט וחשבונית מס). בית המשפט נתקבש לקבוע תוספת של 50% בהתאם לתקנה 9 לתקנות סדר הדין הפלילי (פיקוזים בשל מעצר או מסר), התshm"ב-1982.
- ה. נסיבות אישיות - נטען שמדובר בנאשם הסובל מפיגורiscal וمبرיאות פסיכיאטריות, כאשר המעצר וניהול המשפט גרמו לו לעגמת נשך רבה ולמשברים.

10. בתגובה המאשימה (סעיף 11 לרקע העובדתי) נאמר שהנאשם "זכה מחמת הספק", ולא היא - מפתח הכרעת הדין ומפסיקה 55 להכרעת הדין עליה שמדובר ב**זכיון מלא** ולא בזכיון "מן הספק" וכי ההגנה הציגה ראיות שיש בהן, **כל הפחות**, כדי להטיל ספק סביר בගירסת עדי התביעה.

נטען שערב הגשת כתב האישום היו בידי המאשימה ראיות טובות ודי במאגר שנאסף כדי ליצור אצלם תובע סביר צפוי להרשעה, כאשר בידי המאשימה היו הודעות המתлонנת אשר נתמכו בהודעות הוריה ובתעודה רפואיות לעניין החבלות. זאת ועוד, גם לאחר הגשת חומר הראיות "המצאה" על ידי ההגנה, עדין מדובר בתיק ש策יר היה לשמעו בו ראיות, שכן נדרש קביעה לעניין מהימנות עדים בשער ודם.

נטען שלאחר שהגנה מסרה לידי המאשימה את חומר הראיות (תכונות בין המתлонנת לבין וליד), זומנה המתлонנת להשלמת חקירה, ביום 14.7.19, אז הוכחשה שההתقتבה עם וליד בפייסבוק (אללא רק בוטצוף) וטענה שיתכן שהנאשם זיף את ההתכתבות. מכאן עליה שהמאשימה לא התעלמה מטענות ההגנה, אלא זימנה את המתлонנת ועימתה אותה עם הראיות החדשנות. גם במהלך שמיעת הראיות, לאחר שהמתлонנת עומתה עם הודעות קוליות שהושמעו לה, בה היא נשמעת מדברת, לכואה, עם וליד, שלחה המאשימה את החומר למעבדת ליזויי קול ונמצא שלא ניתן לקבוע מי הדבר.

הנה כי כן, נטען כי המחדלים אליהם הפנה הסניגור לא היו בפני המאשימה לפני הגשת כתב האישום, ובעת ניהול התיק תוקנו כל המחדלים באמצעות השלמת חקירה ביעילות ובמקצועיות.

כמו כן, הפניה המאשימה לעובדה שבהכרעת הדין נקבע שוגם גירסת הנאשם אינה חפה מקשיים ומסתיירות.

נטען שלא כל זיכוי מקונה זכות לקבלת פיצוי כשלצד זכויות הנאשם קיימים חשש מהרתעת יתר של רשות התביעה לבב Ichsho מהגשת כתב אישום במקרים מוצדקים, פן יחויבו בפיקוזו הנאשם במקרה של זיכוי.

נטען שלא בנקול וקבע בית המשפט ש"לא היה יסוד להאשמה" וכן גם במקרה שלפניו, כאשר על פי המפורט לעיל,

היתה בידי המאשינה תשתיית ראייתית מספקת להגשת כתב אישום שתובע סביר יכול היה לצפות שיוכח מעבר לספק סביר לאחר ניהול הוכחות וחקירות נגדו של המטלוננט והוריה, כמו גם של הנאשם ועדי ההגנה. אין מדובר בכתב אישום שהוגש ללא כל יסוד או על יסוד רועוע באופן קיצוני.

באשר לחולה השניה, נסיבות אחרות הצדיקות פסיקת פি�צוי, נתען שלא מתקיימות בענייננו נסיבות אחרות הצדיקות פסיקת פি�צוי לטובת הנאשם, באשר רשות החוקרים והتبיעה פועלו באופן סביר ולא מתקיימות נסיבות קיצניות הצדיקות פסיקת פি�צוי כאמור.

11. המטלוננט לא הגישה תגובה לבקשה, אף שהבקשה נמסרה לה, תגובהה נתבקשה על פי החלטת בית המשפט וניתנה לה הזדמנות לטעון טענותיה.

דין והכרעה

12. לאחר שקרהתי את הבקשה והתגובה ולאחר ששבתי ועיינתי בהכרעת הדין המזוכה, נחה דעתם שבמקרה חריג זה יש לפסק פি�צוי לטובת הנאשם, בהתאם לחולה השניה שבסעיף 80 לחוק העונשין, דהיינו בשל קיומן של נסיבות אחרות הצדיקות זאת.

13. תכליתו של סעיף 80(א) לחוק העונשין לאזן בין ההגנה על זכויות הנאשם והצרך לפצותו בגין הפגיעה שנגרמה לו כתוצאה מניהול הליך פלילי נגדו, אשר הסתיים בזיכוי, אל מול האינטרס הציבורי שבהעמדת עבריינים לדין מבלתי לייצר הרתעת-יתר בקרב רשות החוק והאכיפה (ת"פ (שלום רاسل"צ) 18-12-72964 **শমাল পচিমা নি' מדינת ישראל** (5.4.20)).

סעיף 80 לחוק העונשין קובע -

"**80.** (א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות הצדיקות זאת, רשאי הוא לזכות כי אוצר המדינה ישלם לנואם הוצאות הגנתו ופיקצי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שמננה זוכה, או בשל אישום שכוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; בבית המשפט שמנחה קובל רשיין בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".

הסעיף האמור קובע שתי עילות לפסיקת פיצויים במשפט פלילי. האחת, שראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, והשנייה, שראה כי מתקיימות נסיבות אחרות הצדיקות זאת.

לא היה יסוד להאשמה

14. לעניין זה כבר נקבע בפסקה לא אחת כי על מנת להגיע לכל מסקנה כי לא היה יסוד להאשמה, אין די בכך שנאים זוכה במשפטו. אמן זיכוי הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. בעילה זו יש לבחון האם הפניה לבית המשפט על בסיס התשתיית ראייתית הקיימת בעת הרלוונטיות הייתה סבירה ובזהירות הרואה (ע"פ 4466/98 עמוד 5

ראמאי דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 73. הווה אומר, יש לבחון את הריאות בעינוי של "תובע סביר" כשלל חומר הריאות להכיל, למצויר, ראיות לביטוס האישום נגד הנאשם. רק אם יימצא שמלכתהילה לא היה מקום להעמדת הנאשם לדין, או מפני שהעובדות הנטענות אינן מהוות עבירה מבחינה משפטית, או מפני שהיא ברור מראש שחוואר הריאות שבידי התביעה לא יספיק להשגת הרשעה בפלילים, בחינת "זכוכי צפוי מראש", יהיה מקום לפסק הוצאות ופייצויים לנאים (ע"פ 7826/96 יוסף ריש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481; ע"פ 1524/93 בניין מיכאלשוויי נ' מדינת ישראל, פ"ד מch(2) 650)).

15. בעניינו, לא מתקיימת החלופה הראשונה שבסעיף 80 לחוק, ולא השתכנעתי שלא היה בסיס להגשת כתב האישום. עובר להגשת כתב האישום עמדו בפני המאשימה הריאות הבאות - הודעות המתлонנת, במסגרת פירטה את מעשי תקיפת הנאשם כלפיה, הפרת ההוראה החוקית על ידו (הפרת תנאי מעצר הבית המלא בהן היה נתון בגין תיק התעבורה) וגרימת החבלות; הודעות הוריה של המתлонנת, אשר תמכו, לכארה, בගירסתה; ותעודה רפואית במסגרתה פורטו החבלות שנגרכמו למતلونנת, באופן התומך, לכארה, בගירסתה. מנגד, עדשה גירסתו המכחישה של הנאשם.

במצב דברים זה, כאמור, החלטה על הגשת כתב אישום נופלת בגין מתחם הסבירות, כאשר תובע סביר רשאי היה להניח שהתשתיית הראייתית, כמפורט לעיל, תביא להוכחת כתב האישום מעבר לספק סביר, וכאשר מדובר בתיק שיוכרע בהתאם לממצאי מהימנות שיקבע בית המשפט לאחר שמיעת העדים.

VIDASH - באותו שלב, דהינו עובר להגשת כתב האישום, אין חולק שלא הי ידי התביעה אותן ראיות הכלולות כתובות וואטצאפ ונסנגר, והודעות קוליות, בין המתлонנת לבין וליד, לכארה, וחולק מהראיות הוגשו התביעה על ידי ההגנה רק לאחר הגשת כתב האישום, במסגרת הטיעונים לענן הריאות לכארה במסגרת הליך המעצר עד תום ההליכים (וראה גם פיסקה 26 לבקשתה, שם נאמר ברוח בתרן הקטנה כי החומר הראייתי האמור הוגש לאחר הגשת כתב האישום).

16. על כן, בכל הנוגע לחלופה הראשונה שבסעיף 80 לחוק העונשין, הרי שלא הוכח לפניי שלא היה יסוד להאשמה, ועל כן, תובע סביר בהחלט יכול ורשאי היה להגיע למסקנה שיש בתשתיית הראייתית שנאספה לתיק החקירה כדי להביא להרשעתו של הנאשם בסופו של יום.

"נסיבות אחריות המצדיקות זאת"

17. שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לחלופה השנייה שבסעיף 80, הדנה בפסקת פיצוי כאשר הוכחו נסיבות אחרות המצדיקות זאת, כאשר שיקול הדעת המקונה לבית המשפט רחב יותר וgemäßיש יותר. כאן, נפסק שנית להביא בחשבון מספר שיקולים, ובין היתר - **הפגיעה בזכויות היסוד של הנאשם**, ובכלל זה הפגיעה בחירותו, בפרטיותו, במקרה, בחופש העיסוק ובחופש התנועה; **אופי וטיב הזכוכי**, דהיינו האם מדובר בזכוכי "טכני", בזכוכי "מחמת הספק" או בזכוכי "מלא"; **התנהלות רשות החקירה וה התביעה**, ובכלל זה, קיומם של פגמים או מחדלים בחקירה, אופיים, מידת השפעתם על זכותו של הנאשם להליך הוגן ועל הגנתו; **האינטרס הציבורי**, אשר מחד יש לשאוף לפסק פיצוי לנאים שההעמדה לדין הסבה לו נזקים ממוניים ושאים ממוניים, כמפורט לעיל, ומайдך, יש להකפיד שלא "להגיזם" בכך על מנת שלא לרפות ידי המאשימה בהגשת כתב אישום מקום בו מוצדק לעשות כן ולא לגרום לאפקט מצנן שבסופו של יום יביא לפגיעה באינטרס הציבורי אם התביעה הכללית תימנע מהגשת כתב אישום מצדקים מחושש שמא תחוויב בפיצוי בסופו כל הליך המסתיים בזכוכי; **נסיבות אישותו של הנאשם** - כאשר נפסק שאין מדובר ברשימה סגורה.

[ראה והשווה: ע"פ 7826/96 **ריש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא (1) 481; ע"פ (מחוזי תל אביב-יפו) 72031/05 **abrahem (רמי) לב נ' עו"ד נתן רסקין** (06.08.07); ע"פ 5851/19 **מדינת ישראל נ' אהוד אברג'ל** (2.2.20); ע"פ 4492/01 **דוד עשור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(3) 734; ע"פ 1442/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.2.13); ע"פ 4466/98 **ראמי דבש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(3) 73; ע"פ 00/700 **מאיר טויל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(4) 450].

18. במקורה שלפניו חקרו להן מספר נסיבות המצדיקות, לטעמי, פסיקת פיצוי לנאים, ובראשן **מחධלי החקירה**, שכאמר בהכרעת הדין נקבע שהם **מהותיים, חמורים וזעירים לשמיים**,案 להיפוי הגנתו של הנאשם **ולפגיעה בזכותו להליך הוגן**. מדובר, בעיקר, במקרים שונים שבו הבדיקה הנידית של המתלוונת על מנת להתחקות אודות הקשר עם הילד; הימנעות מבדיקה חשבון הפיסבוק של המתלוונת דרכו ניתן היה להתחקות אודות הקשר עם הילד, לרבות תפיסת הודעות טקסט במסנג'ר ותפיסת הודעות קוליות; הימנעות מביצוע מחקר תקשורת בנושא זה; הימנעות מזימונו של הילד לחקירה, בין היתר, על מנת לשאול אותו אודות הקשר שלו עם המתלוונת, אודות ההתכתבויות, אודות ההודעות הקוליות ואודות **המפגש האלים שהתקיים בנסיבות המתלוונת, הוריה, הנאים והוריו**; והימנעות מתפיסת מצלמות האבטחה בבית המתלוונת.

19. בענין זה יזכיר ש"הכתובות הייתה על הקיר". לאחר שהוצגו על ידי הגנה ראיות לעניין קשר והתקשורת בין המתלוונת לבין הילד, במסגרת הליך המעצר, קבע בית המשפט בהחלטת השחרור, ביום 19.5.12, את הקביעות הבאות:

"... סבורני כי קיימת חולשה ראייתית בתשתיית הראייתית" (עמ' 11, ש' 3);

"... לא ניתן להטעם מהתקיימה בין המתלוונת לבחור בשם 'ולד', תכובות אשר צורפה לעיקרי הטיעון מטעם ההגנה. מהתקיימת כאמור עולה, כי המתלוונת הכתבה עם הילד, ותיארה בפניוRib שהיה לה עם אמה, כאשר האחורה אף היכתה אותה, נוכח קשייה עם הילד. עוד עולה מהתקיימת כאמור שאביה של המתלוונת ביקש ממנה לסור עמו לתחנת המשטרה ולצין שהמשיב הוא זה שהיכה אותה. המתלוונת הביעה חשש להגיש תלונה כנגד המשיב בתחנת המשטרה, שמא יתרחש הדבר שאין בתלוונת אמת ובתגובה צין בפניה וליד: '... אסור לך לפחד כאשר ישמעו שיש לך עוצר ותגיד שמדובר לך וזהו גנב מך כסף וזהב ורבה דברים ותגיד שראית אותו נשק בשבי שיעזרו אותו, כוס אחות שיעזר'" (עמ' 12, ש' 15);

"... בית המשפט לא יכול להטעם מריאות המלמודות שמדובר בתלוונת אשר אופפות אותה לא מעט סימני שאלה. התקיימת בין המתלוונת לבין הילד מעלה לא מעט תהיות האם אכן מדובר בתלוונת אמת" (עמ' 13, ש' 4).

20. אכן, ניתן בתגובה המאשימה, המתלוונת זטינה להשלמת חקירה ביום 14.7.19, כאשר במסגרת חקירתה נשאלה לגבי יחסיה עם הילד והאם נהגת לשתף אליו או לחתוך עמו, והוא הכחישה זאת (למעט קשר בואצוף). ואולם, כאמור, היה זה "מעט מדי ומאוחר מדי", כאשר התרשםות הכללת היא שהיחידה החוקרת לא "התאמצה" לברר עד תום סוגיה זו ו"הסתפקה" בהציג שאלות כלליות בלבד וברישום התשובות, על מנת "לסמן ו" בונגעו להשלמת החקירה הנדרשת. לא נתפס הטלפון הניד של המתלוונת; לא בוצעה חידרה לחשבון הפיסבוק שלה; ולא זמן וליד החקירה על מנת לשפוך או על סימני השאלה שכאמור הזכרו עוד בהחלטת השחרור, חדשניים ימים קודם לכן. קר לא נהגת רשות חוקרת המעוניינת, ברצינות, לרדת לחקור האמת.

21. בנסיבות אלה, ניתן לו היה מתבצעת חקירה כראוי, הייתה מגיעה המאשימה למסקנה שכן מדובר בתלונה שקרית וمبוקשת לחזור בה מכתב האישום, מהלך שהוא בו כדי ליתר את עינוי הדין שעבר הנאשם ממשר כשותפים במהלך התיק; היה בו כדי ליתר שהותו במעצר מאחריו סורג ובריח ולאחר מכן תקופה ארוכה בתנאים מגבלים; והוא בו כדי לחסוך הוצאות משפט ותשולם שכר טירה לעורף-דיןו.

22. כאמור, התנהלות זו של רשות החוקרים, אשר מנעה מבית המשפט הגיע לחקר האמת בתיק זה, קיפחה את הנאשם בהגנתו והביאה לפגיעה בזכותו להיליך הגון - ראוי שיפסק בגין פיצוי לטובות הנאשם.

23. גם נוכח **טיב הזכוי ואופיו** יש מקום לפסק פיצוי לטובות הנאשם. מדובר בזכוי "מלא" ולא זכוי "מחמת הספק", כאשר מחדלי החוקרים, כמפורט לעיל, הם שמנעו מה הנאשם להוכיח את הגנתו, ועל כן, בהתאם לפסיקה, ניתן משקל רב יותר לזכוי שכזה בשקלת נושא הפיצוי.

24. נלקחו אף בחשבון **משך שהייתה של הנאשם במעצר מאחריו סורג ובריח;משך שהייתה בתנאי מעצר בית מלא;משך שהייתה בתנאי מעצר אדם; והתמכחות ההליכים**.

чисוב הפיצוי בגין המעצר והוצאות הנאשם

25. כאמור, הסכם שניתן לפסק בגין מעצר או מאסר והוצאות הגנה **מוגבל** בתוספת לתקנות סדר הדין הפלילי (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982, כבר נפסק כי -

"... בהסדר הקבוע בסעיף 80 לחוק העונשין ובתקנות שהותקנו מכוחו קיימת הגבלה נিcritה הן על סוג הפיצוי שישולם והן על שיעורו, ביחס לتبיעת פיצויים בנזיקין. ראשית, הפיצוי מוגבל להשבת הוצאות, וכן לפיצוי המבוסס על אובדן השתכרות בתקופת המעצר או המאסר בהתאם לשכר המוצע במשק. הנאשם שזכה בדיין אינו רשאי לפיצוי בשל נזקים נוספים, כגון נזק בלתי ממוני בגין נפשי ותחושים תסכול וboneה שנגרמו לו בעת ועקב היותו נתון מאחריו סורג ובריח על לא עול בכספיו. שנית, גובה הפיצוי כפוף לתקרה הקבועה בתקנות הפיצויים. ואולם בכל הנוגע לעצם הוצאות לפיצוי, ההסדר שבסעיף 80 רחב מتبיעת פיצויים נזקית - שכן המבקש אינו נדרש להוכיח את יסודות עוותת הרשנות, אלא רק את התקיימותה של אחת משתי העילות שבסעיף" (ע"פ 5695/14, סאלם עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל (2.9.15) בפסקה 18).

כמובן שאין בפסקת פיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין כדי למנוע מנתם להויסף ולתבעו, בתביעה אזרחים, פיצוי בגין מלא הנזקים שנגרמו לו, וזאת בהתאם לדין האזרחי הכללי.

26. בהתאם לתקנה 8(א) לתקנות, סכום הפיצוי המירבי עבור כל יום מעצר הוא החלק ה-25 של השכר החודשי המוצע במשק. כיום השכר החודשי המוצע במשק עומד על סך של 10,428 ₪.

החלק ה-25 של סכום זה הוא סך של 417 ₪.

בגין ראש נזק זה מגיע לנאשם פיצוי בסך 7,506 ₪.

27. בהתאם לתקנות 9(א) ו-9(ב) לתקנות הפיצויים ולתוספת זכאי הנאשם להחזיר הוצאות כדלקמן - שכר טרחת עו"ד עברו הכנת התביעה, ישיבה ראשונה בבית המשפט ושיבת בית משפט שנייה להארכת מעצר - סך של 2,294 ₪, לכל ישיבה נוספת סך של 688 ₪.

בתיק העיקרי התקיימו 6 ישיבות; בתיקי ה-מ"ת וה-מ"י התקיימו 4 ישיבות - סה"כ 14,910 ₪.

נוכח הנסיבות החrigerות המפורטוות לעיל, ובהתאם לתקנה 9(ב) לתקנות הפיצויים, מצאי שיפוט לנאשם סכום גבוה בשיעור של 50% מזה הנקבע בתוספת.

בגין ראש נזק זה מגיע לנאשם פיצוי בסך 22,365 ₪.

28. לאור כל האמור, אני מחיב את המאשימה לשלם לנאשם פיצוי בגין מעצרו והוצאות הגנתו, כדלקמן -

א. בגין 18 ימי מעצר - 7,506 ₪.

ב. בגין הוצאות הגנה - סך של 22,365 ₪.

סה"כ 29,871 ₪ (סכום זה כולל מע"מ) - הכל בתוך 45 ימים.

29. באשר למטלוננת - כאמור, זו לא הגישה תגובתה לבקשת חרף העובדה שהבקשה נמסרה לה במסירה אישית ובית המשפט נתן לה הזדמנות לטעון טעונית. למרות זאת, ובין היתר נוכח התוצאה אליה הגיעו לעיל, לא ראוי לחיבב את המטלוננת בפיצוי הנאשם. אכן, נמצאו בගירסת המטלוננת פירכות וסתירות לרוב; אכן, גירסתה סתרה, לעיתים, את גירסת הוריה; אכן, המטלוננת נתפסה בשקר, לכואורה, כאשר הוצאה לבית המשפט הכתוביות מסנג'ר בינה לבין וליד, כולל הודעות קוליות, מקום בו הכחישה קשר שכזה.

יחד עם זאת, המאשימה היא שחדלה בבדיקה הראיות ובחקירת המטלוננת באופן כזה שיאפשר קביעה פוזיטיבית וברורה שתלוננת המטלוננת נגד הנאשם שקרית. הדברים אמורים ביותר שאת מקום בו נמצאה גם גירסת הנאשם כביעית וכהו שאינה חפה מקשישים. כאמור, בנקל יכול היהἩיתה המאשימה לבדוק ולאמת את הראיות שהגישה ההגנה - באמצעות חקירה "لوحצת" יותר של המטלוננת; באמצעות תפיסת הטלפון הנידי שלה ועינן בתוכנו; באמצעות ביצוע מחקר תקשורת; ובאמצעות חקירת אותו וליד. אך כאמור היא חדרה מלעשות כן.

בנסיבות אלה, לא ראוי לחיבב את המטלוננת בפיצוי הנאשם או בהשתפות בהוצאות הגנתו בהתאם לסעיף 81(א) לחוק העונשין.

המזכירות תשלח את ההחלטה **לצדדים**.

ניתנה היום, ו' تمוז תשפ"א, 16 יוני 2021, בהעדר הצדדים.